

Druhá časť anjelskej trilógie Strážca

Strážca

-v tme-

Barbora Bartošová

Aby sa s ním opäť stretla, musí poraziť temnotu, ktorá útočí na jej dušu.

Druhá časť anjelskej trilógie Strážca

strážca

– v tme –

Barbora Bartošová

*Aby sa s ním opäť stretla, musí poraziť temnotu,
ktorá útočí na jej dušu.*

Autorka: © Barbora Bartošová
Korektúra: Katarína Ščigulinská
Obálka: © Peter Šefčík
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Print4U s.r.o., Košice
Rok vydania: 2021, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-409-0

pre Danyho a Mišku

پی

Kapitola 1

Les v srdci Alpie bol hustý a tmavý. Malý lesný potôčik sa hnal dole brehom. Lesné bytosti tu mali dokonalý úkryt pred nepozvanými hosťami. Vysoké ihličnaté stromy nedovolili slnečným lúčom, aby cez nich prenikli. Sem-tam sa v korunách stromov našla malá diera, ktorá osvetlila les a dovolila anjelom pristáť.

Iann vletel do prastareho lesa ako ohnivá guľa. Pristál na mäkkom machu a poobzeral sa okolo seba. Všade vládlo ticho a pokoj. Do nosa mu udrela svieža a vlhká vôňa, ktorá prenikala stromami a ihličím. Jeho žiarivé krídla svietili v tmavom lese. Musel nájsť Gnarliho, alebo inú bytosť, ktorá by mu pomohla nájsť Ninu. Nedokázal si ani len predstaviť, čo bude robiť, ak by sa jej niečo stalo. Stiahol krídla tesne k telu, aby sa mu lepšie pohybovalo medzi stromami. Bol tichý a postupoval pomaly. Po každom kroku sa na chvíľu zastavil a započúval do ticha. Čakal, či sa mu les neprihovorí. Neďaleko seba začul akési hrubé hlasy. Opatrne sa k nim priblížil.

Medzi dvoma starými ihličnanmi stáli dvaja démoni v sivočiernej zbroji. Na hlavách mali prilby, ktoré im zakrývali tvár, iba červené oči im svietili. Jeden z nich stál na strážni, v rukách držal ohnutú šablú a vyčkával. Druhý sa silou zapieral o dlhú palicu, ktorá sa končila dvoma ostrými predĺženými hrotmi. Bol to dvojzubec, do ktorého sa chytali nadprirodzené bytosti. Iann zmeravel, keď zbadal medzi ostrými hrotmi dvojzubca malú drevenú hlavu so špicatým nosom.

„Už to vyklop, škriatok!“ súrili ho démoni.

„Ja nič neviem,“ vykrúcal sa drevený škriatok a snažil sa vyslobodiť.

„Čo vieš o tom človeku s tou energiou?“

„Nič neviem,“ opakovala bytosť.

„Hovor, inak prídeš o ten svoj špicatý nos!“

Iann stál obďaleč a analyzoval situáciu. Stromy mu poskytovali úkryt, ale dlho tu stáť nemohol. Zvažoval, aké má možnosti. Bol si istý, že ak nezakročí, škriatok zomrie. Démoni nie sú milosrdní a ani zhovievaví.

„Už mi dochádza trpezlivosť, ty červ!“ rozčuľoval sa démon.

„Ukončím to, aj tak nechce nič povedať,“ rozhodol ten, ktorý strážil. Zahnal sa šablou a chystal sa odseknúť uväznenému drevenému škriatkovi hlavu.

„Nie, nie, nie,“ prosíkala bytosť. Keď sa démonov meč nebezpečne priblížil k vydesenej hlave, škriatok vykrikol: „Gnarli!“

„Čo?!“ ohnutá šabl'a zastavila pri drevenom krku tak blízko, až z neho vyšla slzička miazgy.

„Gnarli to vie,“ škriatok plakal. Nechcel zradiť svoju rasu, ale bál sa smrti.

„Kto je Gnarli?“ vyzvedali démoni.

Iann už nemohol dlhšie čakať. Využil správnu chvíľu, keď sa obaja démoni sústredili na malého dreveného tvora. Musel byť rýchly, ak mal mať aspoň malú šancu na úspech. Musel využiť moment prekvapenia. Jeho krídla mu nepomôžu, pretože stromy stáli blízko seba. Nedokázal sa dostať za démona s dvojzubcom, preto zaútočil z boku. Vytasil svoj zlatý meč a jedným švihom odťal ruky, ktoré zvierali dvojzubec. Démon zaryčal od bolesti. Napätie, ktoré väznilo malého škriatka, povolilo, a tak sa ľahko vyslobodil. Ušiel k najbližšiemu kmeňu a zmizol v popraskanej kôre stromu.

Červené oči zraneného démona sa zabodli do hraničiara. „Zabi ho!“ znel zbytočný rozkaz, pretože šabl'a druhého démona sa už v súboji stretla so zlatým mečom. Iann odrážal výpady démona. Obom sa v hustom lese pohybovalo veľmi ťažko. Iann obratne dvíhal nohy a nútil útočiaceho démona, aby ho nasledoval. Potreboval ich oddeliť. Pevne veril, že lesné bytosti sa prestanú skrývať a zaútočia na démona, ktorému odťal

ruky. Keď už boli dostatočne ďaleko, prestal ustupovať. Nohami si našiel stabilné miesto na machom zarastenej zemi. Jeho protivník zaútočil. Hraničiar sa pred ranou uhol celým telom, mečom udrel po obrnenej silnej ruke, z ktorej vypadla ohnutá šabl'a. Iann ju chytil druhou voľnou rukou ešte vo vzduchu, kým stihla dopadnúť na zem. Démon sa nestíhol ani spamätať a jeho brnením, ktoré mu chránilo brucho, prešiel zlatý meč. Pekelný tvor si od bolesti kľakol, čo anjel využil a šabl'ou v ľavej ruke mu oddelil hlavu od tela. Ianna ostriekala páchnuca krv. Démon sa po dopade na zem zmenil na prach. Po bojovníkovi z pekiel ostala na zemi iba zakrvavená kovová prilba.

Druhý démon sa zvíjal na zemi. Z odseknutých rúk mu tiekla tmavá tekutina. Dýchal pomaly. Zbieral silu, aby sa mohol premiestniť do pekla. Musel predať informáciu, ktorú získali. Okolo neho sa odrazu vynorili malé postavičky. Merali sotva desať centimetrov. Malé hlavičky nemali vlasy ani uši, len očka a ostré zuby.

Démon sa zasmial. „Na mňa nemáte, potvory.“

V tom momente sa zo zeme vyrojilo asi tisíc malých hladných postavičiek, ktoré sa vrhli na démona. Ten nestíhol ani zakričať, keď jeho telo aj s kosťami zožrali malé príšery.

Iann sa vrátil na miesto, kde démoni chytili malého škriatka. Neodvážil sa priblížiť k hostine, ktorú si tam užívali malé postavičky. Musel počkať. Netrúfal si zistiť, či by im chutilo aj jeho mäso. Tieto potvorky si nevyberali, koho zožerú.

„Ďakujem ti za záchranu, hraničiar,“ ozval sa tichý hlások.

Iann si kľakol k drevenému tvorovi. „Nemáš začo.“

„Ako sa ti odvd'ačím?“

„Potrebujem nájsť Gnarliho.“

Škriatok si premeral svojho záchrancu. Premýšľal. Nakoniec po niekoľkých minútach prehovoril. „Dobre. Nasleduj ma.“

Iann nechal nadprirodzenú bytosť, aby ho zaviedla hlbšie do prastarého lesa, kde každý koreň stromu šepkal vlastný príbeh.

Kapitola 2

Nina kráčala za svojim malým spoločníkom po vyprahnutej krajine Sigh. Suchá tráva pod jej nohami zmizla a ona stúpila na červenú studenú zem. Samotná zem nebola červená, tú farbu dostala z červeného ťažkého a studeného piesku, ktorý ju pokrýval. Fúkal tu teplý vietor. Okolo nich nebolo nič. Kam sa len pozrela, všade videla červenú pustatinu. Krajina sa miestami prepadávala do hlbokých zrázov.

„Kam to ideme?“

„Do môjho paláca.“

Nina malej čiernej bytosti neverila. „A kde je ten tvoj palác? Široko ďaleko nič nevidím.“

„Si nejaká netrpezlivá.“

„Chcela by som sa odtiaľto čo najskôr dostať,“ povedala. „Toto je predpeklie?“

„Áno.“

„Myslela som si, že existuje iba peklo.“

„Bud' rada, že sme v predpeklí, ak by sme sa dostali do pekla...“ zamyslel sa Ninin spoločník, „... tam by si zažila, čo je to skutočný strach a hrôza.“

„Je pravda, že v pekle bývajú čerti?“

„Pcha, že čerti,“ rozosmial sa čierny anjelič a prižmúril pritom oči. „Čo máš tri roky?“ neprestával sa smiať.

„Tak ako to tam vyzerá?“

„Ako v raji. Knieža temnôt si dal záležať na tom, aby sa tam cítil naozaj ako v raji, z ktorého ho vyhostili pred vekmi.“

„Tak prečo tam nie si aj ty?“ vyzvedala Nina.

„A čo by som tam asi tak robil? Peklo už má svojho vládcu, a keďže aj ja chcem vládnuť, tak nemôžeme vládnuť jednej krajine dvaja. Knieža mi daroval krajinu Sigh.“

„To hovoríš o satanovi?“

„A o kom inom?“ malý tvor sa stále pobavene usmieval.

„Existuje aj Boh?“ opýtala sa zvedavo.

Malý čierny anjelik zastal, vzlietol pred Ninu do výšky jej očí a zahľadel sa do nich. „Jasné, že existuje, ale *ja* na tvojom mieste ho tu dole nespomínam. Mohla by si si privolať nešťastie.“

„Ja som len chcela vedieť...“

„Ja viem, že si zvedavá, ale hlúpa byť nemusíš,“ skočil jej do reči jej spoločník.

Nina chcela zmeniť tému. Čosi vnútri jej hovorilo, aby bola opatrná. „Je to ešte ďaleko? Ten tvoj palác.“

„Nie, už sme skoro tu.“

Nina však stále nič nevidela. Po chvíli zastali a malý čierny anjelik si čosi hundral popod nos. Bolo to v jazyku, ktorému Nina nerozumela. Mávol rukou a pred nimi vyrástlo zo zeme prekrásne sídlo. Biely palác bol v dokonalom kontraste s červenou pôdou, na ktorej stál. Bol postavený v tvare písmena U. Vstupná brána bola presne v strede stavby a tvorili ju tri oblúkovité dvere z čistého skla. Palác mal veľa okien a dve okrúhle vežičky, ktoré vytáčali z rovnej strechy. V strede nádvoría stál pilier, na vrchole ktorého bola položená oceľová guľa. Palác nemal žiadne záhrady, ani stromy okolo. Bol postavený v pustatine červenej púšte. Z oboch strán ho chránili prepadliská. Nina sa nevedela vynadávať na majestátnosť stavby.

„Nemáš slov, čo?“ zaškeril sa malý anjel.

„Ja... neviem čo povedať.“

„Tak mlč a nasleduj ma. Prevediem ťa aspoň časťou paláca,“ povedal tvor a voviedol Ninu do obrovskej vstupnej haly. Hala bola celá zo sivého mramoru, steny, podlaha aj strop splývali v jednom odtieni sivej. Na stenách neboli žiadne obrazy, bola úplne prázdna. Žiadne stĺpy, vázy, nič, čo by naznačovalo, že tu niekto žije. Jediné dvere, ktoré v nej boli, boli tie, cez ktoré prišla. A na konci haly bolo honosné schodisko. Vyšli po schodoch na prvé poschodie. Schody viedli priamo do stredu trónnej siene. Trónnu sieň tvoril rad dvanástich vysokých stĺpov po

oboich stranách, na konci ktorých bol trón z čistého zlata. Celá sieň bola spojením sivého a čierneho mramoru. Neboli tu žiadne okná, obrazy ani zrkadlá. Ninu prekvapilo, že nevidí žiadnu stráž ani vojakov. Ani démonov. Celej miestnosti dominoval mohutný, prezdobený, zlatý trón. Na vrchu operadla bolo vygravírované meno. Bolo napísané veľmi precízne. Svietilo na tróne, takže nikto nemohol pochybovať o tom, komu trón a celé sídlo patrí. Stálo tam meno *Vanaheim*.

„Tu by sme nemali byť,“ povedala Nina prestrašene, keď si prečítala meno na tróne. „Vanaheim po mne ide a ja mu len tak vbehnem rovno do domu. Ja fakt nie som normálna,“ hundrala si popod nos. Energia jej štítu narážala do nej zvnútra, akoby sa všemožne potrebovala dostať von.

„Pod’me odtiaľto,“ povedala svojmu malému spoločníkovi. Ten sa však usadil na zlatom tróne, malé čierne očká mu svietili od radosti. „Zlez dole!“ potichu nástojila na čierneho anjelika. Bála sa, že by ju mohol niekto počuť.

„Prečo mám ísť dole?“

„Ty nevieš čítať?!“ rozhodila rukami, „trón patrí Vanaheimovi.“

„Patrí mne,“ odpovedal jej až s priveľkým pokojom.

Nina bola nervózna, túžila odísť z tohto paláca.

„No jasné! Ty si Vanaheim. Zabudla som, veličenstvo,“ povedala ironicky. Malému tvorovi neverila. „Pozri, keď hneď teraz odídeme, nikto nemusí vedieť, že sme tu boli, a potom sa budeme hrať tú tvoju stupídnu hru na to, že si pánom tejto zeme, ale teraz ideme!“ zavelila a otočila sa ku schodom. Len čo spravila krok k jedinej únikovej ceste z miestnosti, podlaha sa pred ňou zatvorila a schody zmizli.

„Kam sa tak ponáhľaš, Nina?“ ozvalo sa z trónu. Hlas bol hrubý a strašidelný, ale zároveň úplne čarovný. Niesol sa celou sieňou.

Nina zmeravela. Pomaly sa otočila, srdce cítila až v krku. Sľúbila si, že sa strašidelného démona nezľakne. No na jej prekvapenie tam nikto nebol. Iba ten krpatý čierny anjel

s nezadržateľnými krídelkami.

„Chod' ihneď dole z trónu. Je niekde za tebou,“ hlas sa jej triasol. Veľmi sa bála. Bola tu sama, bez Ianna. Nespúšťala oči z trónu, stále čakala, že spoza neho vyskočí obávaný vládca.

„Nikto tu nie je. Sme tu iba my dvaja,“ zaškeril sa z trónu. Malá čierna bytosť vzlietla nad zlaté sedadlo a pred očami Niny sa premenila na neurčitú hmotu, ktorá sa zhmotnila na muža s čiernymi krátkymi vlasmi a očami hlbokými ako priepasť. Jeho oči nemali bielu, boli úplne čierne. Svalnatú postavu zakrývala tmavomodrá tunika z ľahkej látky, ku ktorým patrili aj nohavice rovnakej farby. Na nohách nemal nič, bol bosý. Jeho úsmev bol čarovný a zmyselný. Jeho osobnosť zaplnila celú sieň. Nina mala pocit, že je všade okolo nej, akoby bola v jeho vnútri. Usmieval sa na ňu.

„Dovoľ mi, aby som sa ti predstavil. Som Vanaheim. Vládca krajiny Sigh a pravá ruka kniežaťa temnôt.“

Nina sa na sekundu zastavilo srdce a od prekvapenia prestala dýchať. Neverila vlastným ušiam ani očiam. Nechala sa vlákať do pasce malým drzým čiernym anjelom. Nemala kam ujsť. Vhĺbila sa do seba, potrebovala svoju moc, svoj štít. Chcela chytiť strieborno-modrú energiu, ale nedokázala ju dostať zo seba von. Čím viac sa snažila, tým viac sa v nej energia zasekávala.

Vanaheim sa rozosmial. „V mojom svete ti tvoja sila nepomôže. Tu vládne ja a nie nejaký ľudský červ!“ jeho smiech sa zabodával do Niny ako úlomky skla. „Uži si svoj pobyt,“ povedal a mávol rukou. Podlaha pod jej nohami sa rozplynula a Nina sa prepadla do čiernej diery.

Kapitola 3

Kde to som? Sníva sa mi? Všade okolo mňa je tma. Nie je tu žiadne svetlo. A vznášam sa. Nie, nelietam. Ja padám. Nemám rada sny, v ktorých človek padá a čaká, kedy dopadne. Zvyčajne sa po takom sne preberiem celá spotená. Myšlienky v mojom sne naberali na intenzite. Chcem sa už zobudiť. Pripravujem sa na náraz, ale ten neprichádza. Obzerám sa okolo seba, či neuvidím nejaký východ, svetlo, alebo sprievodcov. Vždy prišli, keď som snívala. Možno by mi vedeli pomôcť. Tento sen je čudný, prečo som ešte nedopadla? Vzduch okolo mňa bol horúci. Nebol to svieži vánok, ktorý ma vítal v Alphii. Skúšala som si spomenúť, čo sa dialo predtým, ako som sa ocitla v tejto čiernej diere. No moja myseľ so mnou prestala spolupracovať. Nevedela som si jasne spomenúť, ako som sa sem dostala, ale to sa predsa v snoch stáva.

Prešla veľmi dlhá chvíľa, už by som sa mala čoskoro zobudiť. No nič sa nedialo. Pocítila som nával paniky. Strach sa mi zamotával do mysle ako jed. Nevedela som sa ho zbaviť. „Iann! Počuješ ma!“ zakričala som z plných pľúc. Odpoveď žiadna. Stále padám. Čo ma čaká na dne tejto diery? Pýtam sa sama seba.

„Tak ako Nina?“

„Kto je tu?“ opýtala som sa prestrašne. V tejto tme som nič okolo seba nevidela. Bola som si istá, že som ešte nedopadla.

„To som ja, Vanaheim,“ zasmial sa hlas.

No do frasa, už si začínam spomínať. Nie som v sne alebo áno? Bola som vo Vanaheimovom paláci a prepadla som sa pod podlahu. „Čo si to so mnou urobil?“

„Si mojím väzňom.“ Na to, že by mal byť satanova pravoá ruka, bol milý.

„Snívam?“

„Áno, momentálne snívaš, inak by tvoja ľudská myseľ nevydržala nápor a zlo čiernej diery. Roztrieštila by sa. Ale to, že som ťa uväznil, že si v mojom svete, to nie je sen.“

„Čo so mnou chceš?“
„Len maličkosť,“ zaliečal sa, „a potom si choď kadeľahšie.“
Mlčala som. Všetko, čo mi ponúkne, bude klamstvo, alebo to bude mať háčik.
„Čo by si povedala na malú dohodu?“
„S tebou? V žiadnom prípade.“
„A prečo nie?“
„Si démon, ktorý ma prenasleduje. Prečo by som sa mala s tebou dohadovať?“
„Som jediný, kto ťa odtiaľto môže dostať.“
„Myslíš, že ti naletím?“
„Už si mi predsa raz uverila.“
„Oklamal si ma!“
„Ó, na mňa to nezvaluj. To ty si chcela ísť za svojím anjelom. Ty si bola ochotná riskovať prechod do druhého sveta len kvôli svojej láske. Aké romantické...“ dodal Vanaheim ironicky a zasmial sa.
„Ty o láske nevieš nič!“
„Ale prosím ťa, nedaj sa vysmiať. Kde je teraz ten tvoj anjel, keď ťa treba zachrániť? A čo si vôbec čakala?“
Nečakala som nič, len som chcela byť s ním. To bola pravda. Láska k Iannovi mi dodávala chuť do života, radosť a zmysel môjho bytia. Iann predstavuje všetko, čo potrebujem k svojej existencii.
„No tak čo, dohodneme sa?“ vyzvedal démon. „Stačí, ak mi pomôžeš nájsť pár ľudí a si voľná. Dokonca som ochotný dostať ťa do Alphie.“
„Neverím ti!“ skríkla som.
„Veď ide len o pár ľudských červov, ktorých ani nepoznáš.“
„Nie! Trvám na tom,“ povedala som razantne, hoci mi to tak nepripadalo. Až teraz mi docvaklo, že hovorí o ľudských strážcoch. Ak sa podvolím, sklamem nielen seba, Ianna, ale celú nadprirodzenú ríšu, ktorá mi tak dôveruje. Odrazu som si pripadala ako najhorší človek na zemi. Sebecky som vymenila svoju lásku k jednému anjelovi za tisíce duší na zemi a v Alphii. Bolo mi to veľmi ľúto.
„Ľútosť ti teraz nepomôže.“
„Buď ticho!“
„Ako chceš. Tebe raz dôjde odvaha. Raz budeš chcieť vypadnúť

z tejto čiernej tmy.“

„Nezlomíš ma.“

„To sa uvidí, Nina. O pár dní prídem a opýtam sa ťa na tvoj názor. A možno, po nejakom čase, zmeníš svoj postoj.“

„Vypadni z mojej hlavy!“

„Ja mám more času, krásna Nina,“ jeho smiech sa mi ozýval celým vnútrom. Preklínala som sa za to, aká som hlúpa, ako som mohla byť taká slepá. Mala som najprv nájsť strážcov a poradiť sa s Iannom. Vanaheim mal v jednom pravdu, teraz mi ľútosť a slzy nepomôžu. Musím niečo vymyslieť, len ešte neviem čo.

Tma okolo mňa sa umocnila. Bola som ako slepá. Už som ani nevedela, ako dlho padám, ani to, kde je hore a kde dole. Moje oči ma začali zrádzať, a tak som ich zavrela. Myslím, že z tohto sna sa tak skoro nezobudím.

Kapitola 4

Prastarým lesom sa niesol šepot. Už veky tu nevideli anjela, nieto ešte hraničiara, ktorý poslušne nasledoval malého škriatka. Slabý vánok sa predieral pomedzi stromy. Les okolo nich hustol, kmene vysokých stromov boli tak tesne pri sebe, že Iann musel pritísnuť svoje krídla úplne k telu, aby nestratil škriatka z dohľadu a dokázal sa pohybovať medzi ihličnanmi. Hoci slnko svietilo, medzi stromami bolo prítmie. Husté konáre nedovolili svetlu cez nich preniknúť.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa Iann a obratne sa predieral lesom.

Malý drevený tvor sa ani neotočil, ani nezastavil. Nebol rád, že vedie hraničiara do osady škriatkov. Určite budú mať výhrady a možno dostane aj trest, ale dlhoval mu to za svoj život. Osada bola prísne chránená. Iba v nej sa mohli škriatkovia slobodne stretávať. „Volajú ma Wood.“

„Ďakujem, že mi pomôžeš nájsť Gnarliho.“

„Ak by si mi nezachránil život, nikdy by som ti nepomohol,“ Wood bol namrzený a nahnevaný sám na seba, že sa nechal hlúpo chytiť démonmi, a potom ho musel zachraňovať anjel. Jeho náladu nezlepšovalo ani to, čo si šepkali stromy okolo nich. „Mal by si sa vypariť, Wood. Osadu máš chrániť pred všetkými. Anjel tu nemá čo hľadať,“ ich šepot nevedel zastaviť. Liezol mu na nervy.

„Nemáš rád hraničiarov?“

„Ja nemám rád nikoho, ale bol som vedený k tomu, aby som si vážil pomoc, ak ju dostanem. Tak ti pomáham.“

„Oplácaš mi pomoc pomocou?“ zamyslel sa Iann.

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Kam ma to vedieš?“

„Do osady škriatkov. Máme tam starejšieho, ktorý bude

poznať odpovede na tvoje otázky.“

„Ale ja hľadám Gnarliho.“

„A ty si myslíš, že ten krpáň so špicatým nosom niečo vie?“

„Ani jeho nemáš rád?“

„Už som ti povedal, že ja nemám rád nikoho,“ Wood prestal rozprávať a na malú chvíľu zastal. Nosom začal vetriť. Bol ako stopovací pes.

„Čo to robíš?“ Iann bol zvedavý.

„Osada sa kvôli bezpečnosti vždy presúva. Nie je na svojom mieste dlhšie ako tri hodiny. Iba škriatkovia ju dokážu vystopovať,“ povedal hrdo Wood a vydal sa na sever.

Iann v duchu premýšľal, či sa do osady zmesť aj s krídlami, keďže mu robilo dosť veľký problém predierať sa pomedzi stromy, ktoré sa nad ním týčili, akoby sa ho chystali chytiť a uväzniť. „Myslíš, že váš starejší mi pomôže?“

„Myslím, že s tebou ani neprehovorí, ale za pokus to stojí.“

„Tak potom, prečo ma k nemu vedieš?“

„Lebo ak ti má niekto pomôcť, tak jedine on.“

Iannovi to nedalo. „Ako vieš, čo sa chcem opýtať?“

„Chceš to, čo chceli tí démoni. Na čo inak by si sa unúval až sem. Ideš sa pýtať na toho človeka. Na svojho chránenca.“

„Odkiaľ vieš o mojom chránencovi?“ opýtala sa prekvapene.

„Hraničiar, už si zabudol, kto sme? Sme prastaré bytosti, s očami a ušami na každom mieste a v každom čase. Nemáš ani len najmenšiu predstavu, čo všetko vieme,“ zastal Wood a počkal, kým sa k nemu dostane anjel. „Sme tu.“

Iann sa pozeral okolo seba, ale nevidel nič okrem lesa. Žiadna osada, žiaden škriatok, ani domček. „Si si istý, že sme na správnom mieste?“ opýtal sa pochybovačne.

Wood si jeho poznámku nevšímal a pokračoval: „Nie si tu vítaný, takže buď ticho a ja ťa odvediem priamo k starejšiemu. On rozhodne, či ti pomôže alebo nie. Tu ti krídla nepomôžu, nie je tu pre ne miesto. A tvoj zlatý meč nepresekne silnú kôru stromov. Takže ma nasleduj, nikoho sa na nič nepýtaj a dúfaj, že ti starejší vyhovie. Prinajhoršom skončíme obaja vo väzení na

niekoľko rokov.“

„Prinajhoršom?“

„No, mohli by nás aj zabiť. A nesmej sa! Nežije tu s nami iba náš druh. Videl si predsa, čo sa stalo tomu druhému démonovi.“

Iann mal ešte v živej pamäti krvilačné príšerky. Pomaly vkročil medzi stromy presne tam, kam šiel aj Wood. Keď Iann prekročil pomyselnú bránu, ocitol sa v úplne inom svete. Osada bola plná ruchu, smiechu a sviežej vône lesa. Škriatkovia mali z koreňov stromov vytvorené malé domčeky. Osadu tvorila jedna hlavná cesta, ktorú lemovali domčeky v koreňoch stromov. Pre hrubé kmene ihličnanov nevidel, kam až osada siaha. Nedivil by sa, ak by bola pred ním skrytá väčšia časť tohto miesta. Cítil tu veľa radosti. Ako tak kráčal za Woodom, pripadal si ako obor. Musel veľmi opatrne našľapovať, aby náhodou nezničil nejaký vozík alebo domček. Niektorí škriatkovia mu nesiahali ani po členky. Wood mal pravdu. Tu mu krídla nepomôžu, pre husté konáre stromov ich nemohol ani roztvoriť, nieto sa ešte nimi brániť. Všetky oči na ňom viseli, keď prechádzali s Woodom osadou. Ruch stíchol a škriatkovia si začali medzi sebou šepkať. Ani jeden z nich sa neodvážil niečo vykriknúť, a hoci boli na svojom území, báli sa ho. Nevedel si to vysvetliť. Ak bola pravda to, čo hovorili legendy o prastarých bytostiach, tak by sa mal báť on a nie oni.

Iann potichu nasledoval bytosť malou dedinkou. Keď prišli na koniec dlhej hlavnej cesty, ocitli sa na malej čistinke. Iann nikdy nestál na mäkšej tráve ako bola táto. A aj keď boli hlboko v lese, kde nedopadalo slnečné svetlo, čistinka žiarila ako v najjasnejší deň. Anjel musel privrieť oči od toľkého svetla, lebo celá osada bola ponorená v tieni stromov.

„Predstúp bližšie, hraničiar,“ vyzval ho malý strom pred ním.

Iann poslúchol a urobil krok ku stromu. Keď si už jeho oči zvykli na svetlo, zbadal, že to nie je strom, ale starý stromový škriatok s veselými očami. Mal na hlave korunu z vetiev stromu

so sviežimi zelenými listami. Vyzeral ako malý dub, len z popraskanej kôry kmeňa mu vytŕčali ruky. Iann sa postavil pred starejšieho. „Pozdravujem vás,“ na znak úcty sklonil hlavu. Vedel, že škriatkovia si veľmi potrpia na slušné chovanie. A ak chcel pomoc, musel sa prispôbiť.

„Na tomto mieste nie si vítaný,“ povedal starejší. Potom svojím pohľadom pozrel na Wooda, „S tebou sa ešte porátam.“

„Ja, ja, veličenstvo...“ jachtal Wood a skryl sa za Ianna.

„Vieš, aké sú pravidlá. Osada je prísne chránená a ukrytá. Cudzinci do nej nesmú!“ karhal ho starejší. Malý škriatok by sa najradšej pod zem prepadol.

„Na vine som ja. Wood za to nemôže,“ zapojil sa Iann.

„Nedal som ti slovo, hraničiar. Tu nie si na hranici. Tu rozkazujem ja.“

„Neprišiel som sa hádať, vaše veličenstvo. Potrebujem len pomoc.“

„Aby si našiel svojho chránenca?“

„Vidím, že ste už informovaný.“

„Korene stromov siahajú veľmi hlboko a veľmi ďaleko.“

„Viete mi pomôcť? Viete, kam zmizla?“

„Za normálnych okolností, hraničiar, by som ťa odtiaľto hnal ako zbitého psa. Ale časy sa menia. Vojna sa blíži a pre dobro môjho ľudu ti poviem, kde sa nachádza tvoj chránenec. No veľmi ti to nepomôže.“

„To nechajte na mojom zvážení,“ Iann bol veľmi netrpezlivý, ale musel zachovať pokoj. Okolo nich sa začali zbíhať iní škriatkovia.

„Je v krajine Sigh.“

„Kde?!“ zhrozil sa Iann.

„Dobre si počul. Je v predpeklí.“

„To nie je možné! Ako by sa tam dostala?!“

„Podľa toho, čo som počul, sa k nej dostal Vanaheim. A teraz ju väzní vo svojom paláci.“

Anjel len neveriacky počúval a krútil hlavou. Bol úplne bezradný. Dobre vedel, že sa do predpekla nedostane. A jeho Nina

je tam, kam on nemôže. Iann pocítil úzkosť, akoby sa naňho valili z každej strany stromy, ktoré ho za chvíľu zadusia. Jeho Nina je v rukách nepriateľa.

„Hraničiar, vieme, že našla Tragan,“ pokračoval starejší, čím prerušil Iannove myšlienky.

„Vanaheim ju zničí,“ povedal anjel ustarostene.

„Nie, pokiaľ ju bude potrebovať.“

„Nedokážem sa k nej dostať,“ Iann bol stále mysl'ou inde. Nedokázal sa skoncentrovať. Stále odmietal fakt, že Nina je preč a on sa k nej nevie dostať.

„Budeš musieť,“ povedal prísne starejší a pokračoval: „ak Vanaheim nájde a zničí pozemských strážcov, a ak použije Tragan na privolanie armády, tak vyhladí nielen anjelov, prastaré bytosti, ale aj všetko dobro sveta.“

„Armádu? Akú armádu?“ na Ianna toho bolo priveľa.

Starý múdry škriatok si počúchal dubové listy na svojej ko-rune a premeral si anjela od hlavy po päty. „Prezradím ti jednu z veľkých legiend našej rasy.“

„Tých vašich legiend mám plné zuby,“ vyletelo z Ianna.

„Tak si ich zatni a počúvaj,“ zahriakol ho starejší, „spolu s Traganom boli stvorení aj pozemskí strážcovia hranice. Ako už vieš, je ich deväť a jedným z nich je aj tvoj zverenec.“

„Hovor!“ posúril ho Iann.

„Tragan si vybral svojho majiteľa. Človeka, ktorého bude počúvať, a ktorému pomôže nájsť ostatných strážcov. To je to, čo o kľúči viete vy anjeli. No kľúč otvára zámky. Všetky zámky.“

„Nerozumiem.“

„Ak Vanaheim zničí všetkých ľudských strážcov a zabije aj majiteľa kľúča, tak Tragan bude slobodný. Nebude sa nikomu zodpovedať. A tak ho môže použiť ktokoľvek.“

„Tragan predsa patrí ľudským strážcom.“

„To áno. Kým existujú.“

„Ak tomu správne rozumiem, ak zaniknú pozemskí strážcovia, tak sa z Traganu stane mocná zbraň, ktorú môže použiť